

[Margrete Auken]

Og så til justitsministeren: Det med dyreforsøg må vi så tage op ved en anden lejlighed. Jeg kan nu ikke se, at ministeren har taget de to love sammen på en måde, så han har åbnet mulighed for, at vi kunne komme ind i en diskussion om det. Det må vi så finde ud af på anden vis om dyreforsøgsloven.

Justitsministeren kan ikke have været uopmærksom over for, at der også har været anden kritik af dyreforsøgsloven, sådan som den lovmæssigt er udformet. Vi tog fat på noget af det, vi mente var fortolket forkert i den eksisterende lov, men der er minsandten også ting i selve lovteksten, der er behov for at forbedre.

Jeg vil spørge justitsministeren, om ministeren, når han siger, at det ville skade dyrene i EF, hvis vi havde faste grænser, mener, at det har skadet dyrene, at Vesttyskland, nu altså Tyskland, har vedtaget, at køer skal på græs fra 1. januar 1993. Det har de faktisk vedtaget. Har det været en hæmsko for Vesttyskland og for dyrene, at der ligger en sådan vedtagelse dér? Jeg tror, at ministeren vil få svært ved at sige, at det har været en hæmsko, tværtimod, det har selvfølgelig været en støtte. Vi kommer med et forslag om en grænse, som jeg da meget gerne så blive udfyldt hurtigere end 10 år. Det tror jeg da også at den kan blive, men nu har vi ligesom taget hele det økonomiske stræk ind i den, 10 år altså, og justitsministeren har ikke været i stand til at argumentere imod det.

Til sidst vil jeg lige sige om afstemningen, at justitsministeren ikke kan have hørt så meget forkert. Vi talte ikke om en formel afstemning, men om hvordan den danske delegation i Rådets arbejdsgruppe vedrørende beskyttelse af dyrs velfærd mellem den 31. maj og 1. juni i år undlod at protestere sammen med Vesttyskland og Kommissionen mod, at man slettede disse mindstekrav for søernes vilkår, og vi spørger, hvor Danmark var henne.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Indledningsvis må jeg beklage, at man ikke følger forretningsordenen og ikke fra formandens side påser, at den bliver fulgt, når der kommer nogle meget underlødige bemærkninger fra fru Margrete Auken. Det beklager jeg, men der må åbenbart være frit slag her efterhånden, så det skal jeg tage til efterretning.

Jeg vil godt gøre fru Margrete Auken opmærksom på, at man i Jyllands-Posten den 16. september 1988 vedrørende disse ritualprøveslagtninger, som man talte om dengang, gjorde opmærksom på det med bedøvelse, og man skrev, at »... bedøvelsen er blevet afvist, da de islamiske trossamfund kun vil give dispensation, når det drejer sig om dyr, der vejer over 70 kg«. Så også den anden oplysning, fru Margrete Auken kom med, var altså ukorrekt.

Formanden:

Jeg gør opmærksom på, at det er formanden, der påser forretningsordenens overholdelse.

Justitsministeren (Engell):

Fru Inger Stilling Pedersen ønskede mere lov og orden i hundeverdenen. Jeg er altid indstillet på, at drøfte hundenes forhold, og det er jo et af de punkter, der indgår i lovforslaget, men jeg føler også, der er grund til at sige, da der nu var skabt en vis usikkerhed, at vi må sige nej til indførelsen af en hundebeskatning. Jeg må også afvise bureaukratiske ordninger, som ikke står mål med hverken det dyrevelfærdsmæssige eller andre hensyn, som er at varetage. Og endelig siger jeg ja til en opfordring til kommunerne om, at man aktivt tager dette spørgsmål om katteindfangningsordninger, mærkningsordninger og tilsvarende op, men det er noget, vi får lejlighed til at vende tilbage til.

Hr. Knud Lind har været inde på spørgsmålet om de rituelle slagtninger, og jeg skal ikke føje meget til det, der fremgår af lovforslagets bemærkninger. Jeg synes, det skal understreges – det er der ingen der har nævnt her fra talerstolen, men det skal understreges – at Det Etske Råd vedrørende Husdyr har vurderet dette spørgsmål omhyggeligt. Der ligger en udtalelse fra rådet, hvori man fastslår, at rådet ikke anbefaler, at de trossamfund, vi taler om her, bliver frataget denne mulighed, idet man ikke mener, at der er tale om, at dyrene påføres større lidelser end ved sædvanligt praktiserede slagtemetoder. I øvrigt skal jeg henvise til de bemærkninger, der er i forslaget.

Fru Margrete Auken spurgte så om de tyske bestemmelser. Det, jeg gav udtryk for i min udtalelse, var, at man løber en risiko ved at fastsætte nogle bestemte åremål for, at man i virkeligheden – sådan må jeg i hvert fald bedømme det – kan komme til at skade dyreværns-mæssige betragtninger mere.